

1950

1

María Diazová se narodila předčasně ve třicátém druhém týdnu akutním císařským řezem. Vážila kilo sedmdesát. Prošla všemi klasickými testy a byla pokládána za naprosto zdravé dítě. Když jí však bylo sedm dní, prudce jí stoupl tep. Rodiče spěchali zpátky do nemocnice, kde dívka během následujících dvanácti hodin prodělala dvaadvacet záchvatů. Epilepsie tehdy ještě nebyla úplně prozkoumaná, pediatr proto usoudil, že prodělala krvácení do mozku, a suverénně rodičům sdělil, že dcera nepřežije noc.

Teď byly Maríi čtyři roky. O tom, co se odehrálo během pohutého prvního týdne jejího života, samozřejmě nic nevěděla. Jak už to u čtyřletých dětí chodí, dívčino povědomí se z velké části omezovalo na bezprostřední okolí, které zahrnovalo její dům a ulici před ním.

Právě teď María stála před policí v pokojíku s hračkami a rozmýšlela, které panenky se zúčastní jejího dopoledního čajového dýchánku. Její první volbou byla Angela v krajkových modrých šatech a čepečku. Byla to mrkácí panna, což znamenalo, že ji María večer před usnutím musela kolébat v náručí, dokud se jí nezavřela víčka. Holčička panenku opatrně přenesla ke stolečku

a posadila ji na židličku. Ta se však sesunula dopředu a těžkou gumovou hlavičkou třískla o desku stolku. „Spát už nebudeme,“ pokárala ji María a narovнала ji zpět do sedu. Počkala, dokud si nebyla jistá, že se Angela znovu nepohne. Spokojeně se otočila k polici. Její pohled opětovalo osm panenek, ale u stolku zbývala jen dvě volná místa. Po krátké úvaze María zvolila panenku Magic Lips, která při stisknutí pohybovala rty, a tak jí říkala Pusinka. Pusinka na sobě měla růžové šaty s lemem ze třpytivé síťoviny a doširoka se usmívala, takže jí byly vidět přední tři zuby, což znamenalo, že je veselá. Když byla smutná, sevřela rty a rozplakala se.

Protože se holčičce nechtělo chodit ke stolku natřikrát, popadla zároveň i médu, který měl oblečený pouze svetřík meruňkové barvy. Sice to byl plyšák, ne panenka, ale měl kamarádkou povahu a vycházel s každým.

Pusinku posadila ke stolku nalevo od Angely a médu napravo. Byli lépe vychovaní a ani jeden z nich se nepokusil svévolně usnout. María spokojeně popošla k truhle v rohu a prohrabávala se hračkami, aby našla potřebné podšálky, hrnečky a konvici. Prostřela stůl a prohlásila: „Všem vám děkuji, že jste přišli na můj dýchánek. Kdo si dá čaj?“

„Já!“ zvolala Angela, i když ve skutečnosti to vysokým hlasem zašvitořila María.

„Tady máš, Angelo,“ opáčila dívenka, sotva se vrátila k běžnému tónu hostitelky, a nalila jí do šálku pomyslný čaj. „Kdo dál?“ zeptala se.

„Já!“ přihlásila se Pusinka.

„Ty máš dneska ale dobrou náladu, Pusinko,“ prohodila María a nalila jí do hrnečku čaj.

„Chci dortík,“ oznámila Angela.

„Žádné nemám.“

„Nemohla bys nějaké upéct?“